

ПРЕДГОВОРЪ.

Ако искашъ миръ,
готви се за война.

(Римска пословица)

Цѣлата човѣшка история е напоена съ обилна кръвъ. Като червена лента се развива предъ нашитѣ очи непрекъснатата борба всрѣдъ човѣшкитѣ общежития, отъ самото имъ появяване на историческата сцена и до днесъ. Инстинктътъ за самосъхранението, желанието за разширение, усъвършенствуване и издигане, стремежътъ къмъ по-хубавото и по-благородното, сж тласкали народитѣ къмъ жестоки борби, въ които, едни сж изчезвали за винаги, други сж достигали своето величие, а трети — пропадали, за да се явятъ следъ дълги години по-силни и победоносни.

Заобиколенъ отъ враждебната природа съ нейнитѣ сурови условия, човѣкътъ е принуденъ да търси срѣдства, да се бори съ нея, особено съ земята, за да я подчини на своитѣ нужди. Той е принуденъ да търси подкрепа въ подобнитѣ си, организирайки едно общество, дисциплинирано, съ една воля и насочено къмъ една цель.

Тази мисль за общество, за организирано съжителство, се заражда още въ най-старото човѣшко семейство и владѣе до днесъ цѣлиятъ свѣтъ. Силни и славни народи сж се издигнали до недостигаема висота, благодарение на беззаветната преданность на отдѣлнитѣ хора, благодарение съзнателното изпълнение на ония задължения, които всѣко общежитие трѣбва, ако иска да сществува, да изисква отъ своитѣ членове.

Историята ни дава примѣри, че най-велики народи много лесно сж пропадали и изчезвали въ неизвестността, щомъ рухне онази невидима, но по-яка отъ всичко, духовна връзка между отдѣлнитѣ хора съставляващи тѣзи народи. И наопаки, малки народи сж изтрайвали и най-тежкитѣ страдания, преживѣвали сж вѣкове подъ тъмно робство, стига само тѣхниятъ духъ да е билъ буденъ и връзката между отдѣлнитѣ членове да е била здрава.

Почитѣта къмъ миналото и чувството на единение сж най-важнитѣ длъжности на всѣки човѣкъ, който живѣе въ едно общество, ползува се отъ придобивкитѣ му и се радва